

[Kjærulff Schmidt.]

slag, lade det underkaste en debat i udvalget og i offentligheden og så til slut nå frem til en afgørelse i folketinget.

Jeg synes, det er fornuftigt og rigtigt, at forslaget er blevet genfremsat, for på baggrund af de skeptiske, men dog ikke ganske afvisende ordførertaler, der blev holdt ved førstebehandlingen, må der være et reelt grundlag for at føre disse forhandlinger videre.

Jeg tror også, det er nødvendigt at tage fat på det problem, der er tale om: ud fra et lighedssynspunkt er der ikke nogen som helst rimelighed i, at en meget stor del af folketingets medlemmer har både lønmæssige og anciennitetsmæssige fordele i kraft af adgangen til at oppebære tjenestemandsaflønning el. lign. samtidig med, at de udfører deres folketingsarbejde. Ethvert argument for ikke at ville skabe lighed lyser langt væk af de stærke særinteresser, der står på spil i denne sag.

Jeg håber derfor, at vi under udvalgsarbejdet kan få en saglig drøftelse, kan få en nyvurdering, som fru Nathalie Lind sagde, af problemerne med et konkret resultat som afslutning på denne sag.

Jeg vil godt lige, inden jeg slutter, gøre opmærksom på en anden ting, som også påvirker, at problemet måske skal ses i et nyt lys, og det er en afgørelse, der er truffet af Forbundsforfatningsdomstolen i Karlsruhe vedrørende de vesttyske parlamentsmedlemmer. Det har i mange år været sådan, at offentligt ansatte medlemmer af Forbundsdagen i Bonn uanset deres alder gik på pension, i det øjeblik de blev indvalgt i Forbundsdagen, hvorefter de oppebar deres pension ved siden af vederlaget i Forbundsdagen. Man har haft en vældig diskussion i flere år om dette problem i Vesttyskland, en diskussion, som nu er mundet ud i, at Forbundsforfatningsdomstolen i Karlsruhe har afsagt en afgørelse om, at dette privilegium for de offentligt ansatte ikke alene er urimeligt, men at det strider imod den vesttyske grundlov. Jeg tror ikke, at man uden videre vil kunne drage denne samme slutning for danske forhold; jeg kan i alt fald ikke umiddelbart hverken i grundloven eller andre steder finde hjemmel for at nå frem til et tilsvarende resultat. Men hvem ved? Udvalgsarbejdet vil kunne belyse også dette

problem, sådan at vi virkelig kan få løst et problem, der i befolkningen opfattes som en meget stor urimelighed.

Nathalie Lind (V):

Jeg skal henvise til den ordførertale, jeg holdt for mit parti den 18. april 1975. Det er sjældent, jeg bliver taget så meget til indtægt fra fremskridtspartiet. Det er jo altid behageligt at høre, at andre partier er enige med én, men jeg vil ikke undlade at gentage det, jeg også sagde den dag, at den del af hovedindholdet i fremskridtspartiets forslag, som var et reelt forbud mod, at tjenestemænd eller andre, der er ansat i interesseorganisationer, overhovedet må arbejde ved siden af deres virke som folketingsmedlemmer, var vi ikke enig i, men det, jeg sagde, og som man med rette kan citere, er, at vi er villige til en saglig drøftelse også for at skabe større lighed mellem folketingsmedlemmernes vilkår og forhold indbyrdes. Denne drøftelse er jo begyndt, og så vidt jeg erindrer, var der også i forretningsordensudvalget fuldstændig forståelse for, at drøftelsen skulle fortsætte i dette efterår. Vi tilsiger altså stadig en saglig drøftelse på dette grundlag.

Gunner Baunsgaard (RV):

Da vores ordfører i denne sag, hr. Bilgrav-Nielsen, er forhindret i at være, til stede, skal jeg komme med nogle ganske få bemærkninger.

Vi har i det radikale venstre drøftet det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, der jo drejer sig om tjenestemandens ret til at oppebære et mindre vederlag for et arbejde, som de på grund af folketingsarbejdet ikke er i stand til at udføre. Men et andet problem, som også trænger sig på, er at få et større antal af erhvervslivets folk til at gå ind i politisk arbejde. Der er flere aspekter i det, og vi erkender, at der er et problem med de tjenestemandsansatte, og vi vil også være med til at drøfte problemet i udvalget, men vi vil gerne påpege, at et forslag som dette ikke løser problemet omkring de tjenestemandsansatte, som påtager sig et politisk arbejde. Hele problematikken omkring de tjenestemandsansatte må ses i en meget større sammenhæng og er særdeles omfattende; vi kan jo bare henvise til det forud behandlede lovforslag, hvori der pe-